

عنوان مقاله:

جایگاه روایات امام صادق (ع) در تفاسیر عرفانی کامل

محل انتشار:

پژوهشنامه مطالعات تاریخی قرآن و حدیث، دوره 26، شماره 67 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

رضا طباطبایی عمید - دانشجوی دکتری عرفان و تصوف دانشگاه سمنان، سمنان، ایران

قدرت‌الله خیاطیان - دانشیار گروه ادیان و عرفان، دانشگاه سمنان، سمنان، ایران.

عظیم حمزییان - استادیار، گروه الهیات، دانشگاه سمنان، سمنان، ایران.

خلاصه مقاله:

از جمله شخصیت‌هایی که روایت اقوالش را در تفاسیر مختلف شیعیان و عامه مسلمانان می‌توان بسیار دید، امام جعفر صادق (ع) است. عالمان شیعی به طبع با نظر به جایگاه آن امام و حجم بسیار روایاتش آراء او را در کتب تفسیری خود بسیار بازنموده‌اند. باین‌حال، روایت اقوال تفسیری امام صادق (ع) اختصاصی به مفسران شیعی ندارد. از میان مفسران عامه بیش از همه گرایندگان به تصوف و پدید آوردن تفسیر عرفانی به نقل روایات این امام گرایش نشان داده‌اند. از جمله، ابوعبدالرحمان سلمی (د 412ق) در تفسیر خود شمار قابل‌توجهی از روایات تفسیری امام صادق (ع) را جای داده است. تا کنون تفاوت این تفاسیر از حیث میزان استناد به اقوال امام کاوبده نشده است. از همین‌رو، با مطالعه کنونی می‌خواهیم بدانیم در تفاسیر عرفانی به چه میزان به روایات امام صادق (ع) توجه شده، رویکرد مفسران گراینده به عرفان به این روایات چه‌گونه بوده، و چنین توجهاتی از چه زمان آغاز شده، و در گذر زمان چه فرازوفرودهایی داشته است. از میان تفاسیر عرفانی تنها به بررسی تفاسیر کامل می‌پردازیم؛ تفاسیری که همه سوره‌های قرآن را دربر می‌گیرند.

کلمات کلیدی:

تأویل، ابوعبدالرحمان سلمی، تصوف، تشیع، عرفان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1148668>

